

Уздовж причілля тінь лягає вогко,
а коло брам розколений колодязь,
у землю встромлений, немов колода,
зеленим, молодим сміється мохом.

Патлатий, кучерявий прочитан
руками обіймає червінь цегли
та головою похитує легко
над проминанням людських правд й оман.

В труні віків лягли дні юні замку,
минувшини обвило листя клямку,
та й, може, сотий сніг на полі тане,

новими бурями співа Україна.
О пісне, як же ж часто прочитаном
цвітеш ти буйним на життя руїнах.